

Arrest

nr. 160 536 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Punjabi origine te zijn. U werd geboren op 1 februari 1972 in Karachi, in de provincie Sindh. U woonde tot aan uw vertrek uit Pakistan in Karachi. U heeft u metric afgewerkt. U had een voedingswinkel in Karachi. U trouwde in 1999 met Hameeda Bibi. Jullie hebben drie kinderen, A.(...) M.(...), M.(...) H.(...) en M.(...) H.(...). Uw vrouw en kinderen verblijven in Karachi bij een vriend van u.

U verliet Pakistan omwille van problemen die u kende met uw winkel. Groeperingen kwamen naar uw winkel, en andere winkels in de buurt, om geld vragen. Er werd een briefje in uw winkel gegooid met daarop een bedrag dat u diende te betalen. Indien u niet betaalde zou u vermoord worden. Later werd

dit geld opgehaald. Dit probleem bestaat al heel lang. U maakte niet zoveel winst en u diende meer te betalen aan deze groeperingen. Hierdoor zou u niet meer kunnen betalen. U besloot uw winkel te sluiten en te vertrekken. U vertrok lang geleden uit Pakistan en kwam naar Spanje. In Spanje vroeg u een paspoort aan en vervolgens reisde u door naar een onbekend land waar u enige tijd bleef. Vervolgens kwam u ongeveer twee jaar geleden aan in België. Op 22 oktober 2015 werd u betrapt op zwartwerk en kon u geen papieren voorleggen. U werd opgesloten in het gesloten centrum voor Illegalen in Vottem. Er werd een repatriëring gepland voor 5 november 2015. Op 30 oktober 2015 vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een paspoort voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of toekenning van de subsidiaire bescherming status in de zin van artikel 48/4 §2, a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn en u daarenboven enkele jaren heeft gewacht asiel aan te vragen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande er u bij aanvang van het gehoor gewezen werd op het belang van eerlijke en oprechte verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 2) blijkt uit het dossier dat u niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht.

Uit het dossier blijkt dat u geen duidelijke en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over uw moment van vertrek uit Pakistan. U weet het niet en u stelt dat het lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6, 16). Volgens uw verklaringen was u nog in Pakistan toen uw jongste zoon geboren werd (hij is 8 jaar)(gehoorverslag CGVS, p. 10) en toen uw vader overleden is (3 à 4 jaar geleden)(gehoorverslag CGVS, p. 10). Meer kan u niet zeggen over het moment van vertrek uit Pakistan. U kan noch de periode (gehoorverslag CGVS, p. 5), noch het jaar geven (gehoorverslag CGVS, p. 6) of zeggen hoe oud u toen was (gehoorverslag CGVS, p. 6), eigenlijk kan u niks vertellen. Het dient gezegd dat onwaarschijnlijk is dat u er geen enkel idee van heeft wanneer u Pakistan verlaten heeft. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor maar kon geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 6, 16). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon duidelijke informatie geeft over zijn vertrek en de plaatsen waar hij daarna heeft verbleven. Daarnaast blijkt uit uw paspoort dat dit werd aangevraagd op 29 november 2010 in Barcelona, Spanje (zie documenten). Hieruit blijkt dat u op deze datum in Europa was en dus eerder Pakistan heeft verlaten. U stelt echter niks te weten over deze datum in uw paspoort (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U verklaart het paspoort van de smokkelaar gekregen te hebben in 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U geeft wel toe het paspoort mee te zijn gaan aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 3). U kan er echter geen verklaring voor geven waarom er twee jaar tussen zit (gehoorverslag CGVS, p. 3). U blijft volhouden dat de smokkelaar alles geregeld heeft. Het enige dat u weet is dat u twee jaar geleden naar België bent gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit het paspoort blijkt eveneens dat u in 2011 uw paspoort laten verlengen heeft, ook hier heeft u geen weet van en kan u ook geen verklaring aan geven, behalve dat de smokkelaar alles geregeld heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u geen duidelijke en correcte informatie geeft over uw vertrek uit Pakistan doet vermoeden dat u de waarheid achterhoudt voor de Belgische autoriteiten en komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast stelt u dat dit uw tweede paspoort is. Ook hierover legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat de smokkelaar dit paspoort verscheurd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4) om later te verklaren dat u niet weet wat hij er mee heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit het paspoort blijkt dan weer dat u vorig paspoort

werd geannuleerd en teruggenomen. U heeft er geen idee van wanneer u dit paspoort heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit het paspoort blijkt dat uw vorig paspoort werd uitgereikt op 26 november 2005 in Karachi. Voor zover het CGVS kan oordelen kan u op eender moment na deze datum vertrokken zijn uit Pakistan. U kan het echter niet zeggen. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de vaststelling dat u pas twee jaar na aankomst in België asiel heeft gevraagd met name op 30 oktober 2015, dit nadat er een repatriëring voorzien was om 5 november 2015, hierdoor kunnen er ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verklaart dat u de procedure en de wetgeving in België niet kende en daarom geen asiel heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Deze verschoning kan echter niet overtuigen. Hoewel u stelde geen echte Pakistaanse vrienden te hebben hier in België werkte u wel in verschillende (nacht)winkels (gehoorverslag CGVS, p. 19) en hier in contact kwam met verschillende mensen waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u nooit over asiel heeft gehoord. Bovendien was u voor uw komst naar België in Spanje (sinds 29 november 2010 volgens uw paspoort, volgens uzelf slechts enkele dagen) en heeft u daar eveneens geen asiel aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 4), noch in het andere onbekende land waar u verbleef tussen Spanje en België (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dit zonder gefundeerde reden. Dit alles is merkwaardig. Men zou verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en er niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen.

Ook uit uw verklaringen betreffende uw problemen blijkt de ongeloofwaardigheid van uw problemen. Het CGVS erkent dat er zich problemen kunnen voordoen in Karachi maar u kan niet aantonen dat u problemen heeft ondervonden of zal ondervinden bij terugkeer. Zo kan u geen documenten voorleggen i.v.m. uw problemen, noch een identiteitskaart. U zou er nooit een hebben gehad omdat dit niet nodig was (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat iedereen in Pakistan vanaf de leeftijd van een identiteitskaart dien te bezitten. Men heeft dit nodig om allerlei administratieve zaken in orde te brengen, zoals het aanvragen van een paspoort (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en ook al de nodige papieren i.v.m. uw winkel. Dat u hierover geen eerlijk antwoord heeft is merkwaardig. Daarnaast verklaart u de groeperingen te vrezen die u geld vragen. U slaagt er niet in deze groeperingen aan te duiden. U weet niet wie ze zijn. Het zou om politieke partijen gaan omdat er veel politieke partijen zijn die dit soort zaken doen. Dit kan echter niet overtuigen. U kan bovendien geen enkele politieke partij bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Van iemand die zegt over een vrees te beschikken mag men verwachten dat deze persoon concreter weet wie hij vreest. U kan ook allerminst doorleefd vertellen over de gebeurtenissen, u komt niet verder dan dat ze een papiertje in uw winkel gooien met daarop een bedrag en het later komen ophalen (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14, 18). Wanneer ze hiermee begonnen kan u evenmin zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit probleem zou er al altijd geweest zijn in Karachi en iedereen krijgt ermee te maken (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien heeft u nooit hulp gezocht bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, ondertussen heeft u uw winkel stopt gezet (gehoorverslag CGVS, p. 13) en zijn er dus geen redenen meer waarom ze u zouden viseren. Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgestelde problemen.

Uit dit alles blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen en de hieraan gelinkte vrees in Pakistan.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten doodslag en ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land

actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit

de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de “*wet motivering bestuurshandelingen*” en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongelooftwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of toekenning van de subsidiaire bescherming status in de zin van artikel 48/4 §2, a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn en u daarenboven enkele jaren heeft gewacht asiel aan te vragen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande er u bij aanvang van het gehoor gewezen werd op het belang van eerlijke en oprechte verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 2) blijkt uit het dossier dat u niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht.

Uit het dossier blijkt dat u geen duidelijke en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over uw moment van vertrek uit Pakistan. U weet het niet en u stelt dat het lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6, 16). Volgens uw verklaringen was u nog in Pakistan toen uw jongste zoon geboren werd (hij is 8 jaar)(gehoorverslag CGVS, p. 10) en toen uw vader overleden is (3 à 4 jaar geleden)(gehoorverslag CGVS, p. 10). Meer kan u niet zeggen over het moment van vertrek uit Pakistan. U kan noch de periode (gehoorverslag CGVS, p. 5), noch het jaar geven (gehoorverslag CGVS, p. 6) of zeggen hoe oud u toen was (gehoorverslag CGVS, p. 6), eigenlijk kan u niks vertellen. Het dient gezegd dat onwaarschijnlijk is dat u er geen enkel idee van heeft wanneer u Pakistan verlaten heeft. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor maar kon geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 6, 16). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon duidelijke informatie geeft over zijn vertrek en de plaatsen waar hij daarna heeft verbleven. Daarnaast blijkt uit uw paspoort dat dit werd aangevraagd op 29 november 2010 in Barcelona, Spanje (zie documenten). Hieruit blijkt dat u op deze datum in Europa was en dus eerder Pakistan heeft verlaten. U stelt echter niks te weten over deze datum in uw paspoort (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U verklaart het paspoort van de smokkelaar gekregen te hebben in 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). U geeft wel toe het paspoort mee te zijn gaan aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 3). U kan er echter geen verklaring voor geven waarom er twee jaar tussen zit (gehoorverslag CGVS, p. 3). U blijft volhouden dat de smokkelaar alles geregeld heeft. Het enige dat u weet is dat u twee jaar geleden naar België bent gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit het paspoort blijkt eveneens dat u in 2011 uw paspoort laten verlengen heeft, ook hier heeft u geen weet van en kan u ook geen verklaring aan geven, behalve dat de smokkelaar alles geregeld heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u geen duidelijke en correcte informatie geeft over uw vertrek uit Pakistan doet vermoeden dat u de waarheid achterhoudt voor de Belgische autoriteiten en komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast stelt u dat dit uw tweede paspoort is. Ook hierover legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat de smokkelaar dit paspoort verscheurd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4) om later te verklaren dat u niet weet wat hij er mee heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit het paspoort blijkt dan weer dat u vorig paspoort werd geannuleerd en teruggenomen. U heeft er geen idee van wanneer u dit paspoort heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit het paspoort blijkt dat uw vorig paspoort werd uitgereikt op 26 november 2005 in Karachi. Voor zover het CGVS kan oordelen kan u op eender moment na deze datum vertrokken zijn uit Pakistan. U kan het echter niet zeggen. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de vaststelling dat u pas twee jaar na aankomst in België asiel heeft gevraagd met name op 30 oktober 2015, dit nadat er een repatriëring voorzien was om 5 november 2015, hierdoor kunnen er ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verklaart dat u de procedure en de wetgeving in België niet kende en daarom geen asiel heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Deze verschoning kan echter niet overtuigen. Hoewel u stelde geen echte Pakistaanse vrienden te hebben hier in België werkte u wel in verschillende (nacht)winkels (gehoorverslag CGVS, p. 19) en hier in contact kwam met verschillende mensen waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u nooit over asiel heeft gehoord. Bovendien was u voor uw komst naar België in Spanje (sinds 29 november 2010 volgens uw paspoort, volgens uzelf slechts enkele dagen) en heeft u daar eveneens geen asiel aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 4), noch in het andere onbekende land waar u verbleef tussen Spanje en België (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dit zonder gefundeerde reden. Dit alles is merkwaardig. Men zou verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en er niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen.

Ook uit uw verklaringen betreffende uw problemen blijkt de ongeloofwaardigheid van uw problemen. Het CGVS erkent dat er zich problemen kunnen voordoen in Karachi maar u kan niet aantonen dat u problemen heeft ondervonden of zal ondervinden bij terugkeer. Zo kan u geen documenten voorleggen i.v.m. uw problemen, noch een identiteitskaart. U zou er nooit een hebben gehad omdat dit niet nodig was (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat iedereen in Pakistan vanaf de leeftijd van een identiteitskaart dien te bezitten. Men heeft dit nodig om allerlei administratieve zaken in orde te brengen, zoals het aanvragen van een paspoort (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en ook al de nodige papieren i.v.m. uw winkel. Dat u hierover geen eerlijk antwoord heeft is merkwaardig. Daarnaast verklaart u de groeperingen te vrezen die u geld vragen. U slaagt er niet in deze groeperingen aan te duiden. U weet niet wie ze zijn. Het zou om politieke partijen gaan omdat er veel politieke partijen zijn die dit soort zaken doen. Dit kan echter niet overtuigen. U kan bovendien geen enkele politieke partij bij naam noemen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Van iemand die zegt over een vrees te beschikken mag men verwachten dat deze persoon concreter weet wie hij vreest. U kan ook allerminst doorleefd vertellen over de gebeurtenissen, u komt niet verder dan dat ze een papiertje in uw winkel gooien met daarop een bedrag en het later komen ophalen (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14, 18). Wanneer ze hiermee begonnen kan u evenmin zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit probleem zou er al altijd geweest zijn in Karachi en iedereen krijgt ermee te maken (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien heeft u nooit hulp gezocht bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, ondertussen heeft u uw winkel stopt gezet (gehoorverslag CGVS, p. 13) en zijn er dus geen redenen meer waarom ze u zouden viseren. Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgestelde problemen.

Uit dit alles blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen en de hieraan gelinkte vrees in Pakistan.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten doodslag en ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.(...)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met

een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”.

Voormelde motieven vinden allen steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij pas na jarenlange problemen besliste zijn land te ontvluchten, dat hij geen individu vreest, maar een netwerk van maffiosi die banden houden met religieuze en politieke groeperingen, dat het voor hem moeilijk uit te leggen is wie hij exact vreest omdat zijn vrees komt van een grote groep van personen met interne linken en dat het aan een buitenstaander moeilijk uit te leggen is hoe criminele netwerken met elkaar en andere groeperingen gelinkt zijn en hoe het kan lijken dat de vrees van alle kanten komt, moet worden opgemerkt dat verzoeker met een dergelijk algemeen betoog geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande concrete vaststellingen. Overigens volstaat een dergelijk betoog onder verwijzing naar een krantenartikel waaruit het aanhoudend geweld in Karachi en bedreigingen van criminelen en terroristische groepen blijkt, niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De stelling dat hij in Pakistan veel gevaar loopt omdat men zal denken dat hij in het buitenland veel geld verdiende, is slechts een algemene bewering. Verzoeker brengt geen elementen aan die zijn bewering enigszins concretiseren of persoonlijk op hem betrekken.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige

aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging..".

In zoverre verzoeker naar het reeds aangehaalde krantenartikel verwijst en naar de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde teneinde aan te tonen dat Karachi een zeer gevaarlijke stad is, blijkt hieruit niet dat er actueel voor burgers in de provincie Sindh en in Karachi een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt geen enkel stuk of element aan waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie heden onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF